

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **N. P.**, zastoupené Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem, se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019, č. j. OAM-34/LE-LE05-K10-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 3. 2020, č. j. 28 Az 13/2019 - 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Tomáši Těšiteli, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **3 400 Kč**, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Důvody žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu byly obava z vyhrožování ze strany švagra a strach z ohrožení na svém i synově životě, jelikož se zřekli islámu a přijali křesťanství.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného ohledně neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu. Ve shodě se žalovaným konstatoval nevěrohodnost a nekonzistentnost azylového příběhu žalobkyně. Žalovaný upozornil žalobkyni na konkrétní rozpory a dal jí příležitost se k nim vyjádřit, žalobkyně ovšem tohoto práva nevyužila. Krajský soud popsal nejzásadnější rozporuplná tvrzení, která vyplynula z pohovorů, a uvedl, že nepřesvědčivá tvrzení žalobkyně zpochybňují odůvodněnost jí sdělených obav.

[3] Krajský soud také zdůraznil, že i kdyby byl přednesený azylový příběh konzistentní a důvěryhodný, nebylo by možné shledat odůvodněnost obav žalobkyně z pronásledování, neboť v zemi původu neměla problémy se státními orgány ani nebyla z ničeho obviněna.

[4] Ani žalobní bod týkající se doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu nevyhodnotil krajský soud jako důvodný. Ztotožnil se se závěry žalovaného, podle nichž žalobkyni nehrozí v případě návratu do Íránu žádné přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. S ohledem na to, že byl azylový příběh žalobkyně shledán nedůvěryhodným, nelze očekávat reálné nebezpečí vážné újmy. Za svého pobytu ve vlasti nebyla žalobkyně terčem jednání, které by bylo možno považovat za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud se podle stěžovatelky nevypořádal s námitkou nezákonnosti rozhodnutí žalovaného z důvodu zanedbání povinnosti zjistit řádně stav věci, neboť žalovaný dostatečně neposoudil všechny skutečnosti uvedené v žádosti o mezinárodní ochranu. Krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného a nezdůvodnil, jak dané skutečnosti hodnotil, a nedostatečně se vypořádal s důkazy předloženými stěžovatelkou. Stěžovatelka rovněž odkázala na výhrůžky ze strany jejího švagra, které jsou tolerované místními úřady. Žalovaný ani krajský soud si pro svá rozhodnutí neopatřily dostatečné množství relevantních podkladů.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její důvodnost. Kasační námitky nedokládají nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nebo rozhodnutí žalovaného. Žalovaný neshledal tvrzení stěžovatelky azylově relevantními a trvá na správnosti vydaného rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, musí se Nejvyšší správní soud nejdříve zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, v opačném případě Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[8] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala nedostatečné vypořádání se s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, kterými je strach z pronásledování z důvodu konverze ke křesťanství a také strach z pronásledování ze strany švagra.

[10] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, respektive rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že v postupu krajského soudu, který odkáže na odůvodnění rozhodnutí žalovaného a ztotožní se s ním, nelze bez dalšího spatřovat

pokračování

pochybení, neboť z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdloubavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soubhlasnou poznámkou.*“ (k tomu viz např. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Azs 80/2010 – 74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 – 29). Žalovaný dostatečně odůvodnil své rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelce. Obsáhle se vypořádal rovněž s tím, proč není azylově relevantní tvrzení stěžovatelky o křesťanské víře ani údajná obava z pronásledování ze strany jejího švagra. Krajský soud se s jeho závěry ztotožnil a opět poukázal na nesrovnalosti ve výpovědi stěžovatelky, které měly za následek nevěrohodnost a nekonzistentnost jejího azylového příběhu.

[11] Důvěryhodnost stěžovatelčina tvrzení je stěžejním důkazem při prokazování relevance jejího azylového příběhu. Důsledkem nekonzistentnosti a nevěrohodnosti tvrzených skutečností může být neudělení mezinárodní ochrany. S touto situací se již Nejvyšší správní soud vypořádal např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 – 105, v němž uvedl, že „*jsou-li tvrzení rozporná, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, která z rozporných tvrzení by měl správní orgán ve vztahu k jednotlivým podmínkám pro udělení azylu považovat za důvody, ve kterých žadatel spatřuje podmínky pro udělení azylu. Nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu.*“

[12] Krajský soud se řádně vypořádal také s důkazy poskytnutými stěžovatelkou, ani tyto důkazy však neodstranily rozpory v podstatných tvrzeních stěžovatelky.

[13] K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný ve správním řízení shromáždil dostatečné množství podkladů pro zhodnocení bezpečnostní situace v zemi původu stěžovatelky. Jednalo se zejména o informaci OAMP *Írán, Bezpečnostní a politická situace v zemi* ze dne 30. 8. 2018, výroční zprávu Amnesty International *Výroční zpráva Amnesty International 2018 – Írán* ze dne 22. 2. 2018, výroční zprávu Human Rights Watch *Výroční zpráva 2018 – Írán* ze dne 18. 1. 2018, zprávu dánské imigrační služby *Domácí církve a konvertité – Írán* z dubna 2018 či informaci Ministerstva vnitra Velké Británie *Írán: Nezákonné vycestování ze země* z února 2019. Z uvedených zpráv žalovaný dovodil, že stěžovatelce nehrozí reálné nebezpečí pronásledování z důvodu konverze ke křesťanství. Stěžovatelka ve své výpovědi uvedla, že se státními orgány v Íránu neměla žádné problémy. Navíc je z její výpovědi zřejmé, že v Íránu nebyla po konverzi ke křesťanské víře za tuto skutečnost perzekuována. Ani při následném pobytu v Turecku nebyla nijak pronásledována pro své náboženské vyznání. Stěžovatelka navíc při poskytování údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v současné době je ateistkou.

[14] K otázce navrácení občana Íránu, který se odklonil od státem uznávané formy islámu, se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 5 Azs 211/2019 – 41, v němž uvedl, že „*přestože stěžovatel tvrdil pouze obecně, že se do Íránu nemůže vrátit z důvodu konvertování ke křesťanství, nelze jeho tvrzení považovat a priori za nevěrohodná a účelová, aniž by se jimi správní orgány vůbec zabývaly.*“ Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že v případě negativního rozhodnutí o mezinárodní ochraně občana Íránu, který tvrdí, že konvertoval ke křesťanství, je nutné vyhodnotit situaci křesťanů v této zemi. Krajský soud správně zhodnotil, že se touto skutečností žalovaný řádně zabýval, a dospěl k závěru, že stěžovatelce závažné nebezpečí v případě návratu do země původu nehrozí. Obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 14. 10. 2019, č. j. 1 Azs 257/2019 – 29. V usnesení ze dne 17. 7. 2019, č. j. 1 Azs 102/2019 – 32, Nejvyšší správní soud sice uznal přijetí křesťanské víry jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, nicméně se jednalo o skutkově odlišný případ.

V nyní posuzovaném případě nebyla stěžovatelčina výpověď dostatečně věrohodná a konzistentní, jak již bylo uvedeno výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[17] Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2019, č. j. 28 Az 13/2019 - 36 ustanoven zástupcem advokát; ten zastupuje stěžovatelku i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 věta poslední s. ř. s.) Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce v takovém případě platí stát (§ 35 odst. 10 část věty první za středníkem s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za něž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Tato částka je konečná, neboť ustanovený zástupce není plátcem daně z přidané hodnoty. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu